

Undertegnede Høgsbro deler Flertallets Opfattelse af Justitsministerens Skrivelser til Udvalget og finder ogsaa, at det derefter er naturligt at henvende sig til Folkethinget for ved dets Bistand at erhverve de manglende Oplysninger, men dog kun under den Forudsætning, at Udvalgets Betænkning som sædvanlig forinden sendes til Ministeren, og at den paafølgende mundtlige Forhandling med ham ikke giver Grund til en anden Fremgangsmaade. Da Flertallet har anset en saadan Forhandling med Ministeren for unødvendig, og hin Forudsætning derfor ikke kan ske Fyldest, kan jeg ikke deltage i den gjorte Indstilling.

Et Mindretal (Rimestad) kan derimod ikke for Tiden tilraade Thinget at vedtage den ovenanførte Beslutning. Det vilde kunne slutte sig dertil, saafremt det ansaa det for givet, at Flertallets Opfattelse af Ministerens Skrivelse af 5te f. M. var rigtig, og at Ministeren altsaa virkelig havde negtet overhovedet at meddele Udvalget de Oplysninger og Aktstykker, som det ansaa for nødvendige til Bedømmelsen af Justitsministerens Afværd i denne Sag. Men en saadan Begring kan Mindretallet ikke finde udtalt i hin Skrivelse. Mindretallet opfatter den saaledes, at Ministeren vil hævde, at Dommen over de en Minister underlagte Embedsmænds Handlinger ikke umiddelbart tilkommer Rigsdagen eller nogen af dens Afdelinger, men at Thinget maa holde sig til Ministeren selv og gjøre ham ansvarlig for enten at have paabudt eller undladt at paatale saadanne Handlinger af de ham underordnede Embedsmænd, som maatte findes lovstridige, og han negter derfor vel at meddele Udvalget Aktstykker, for at Udvalget derved kunde sættes i Stand til at sælde en Dom over Politidirektørens Optræden, men har i alt Fald hidtil ikke vægret sig ved at meddele Udvalget Oplysninger for at sætte det istand til at bedømme, om Ministeren har paadraget sig noget Ansvar. I fuldkommen Samklang hermed er det da ogsaa, at Ministeren udtaler, at han, saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger, ikke finder Anledning til at sætte Udvalget i Kundskab om de Betragtninger, der have været bestemmende for Justitsministeriet ved de af samme trufne Afgørelser, forsaavidt de ikke fremgaa af de meddelte Aktstykker.

Om nu Flertallets eller Mindretallets Opfattelse af Ministerens Svar er den, der stemmer med Ministerens virkelige Mening, derom vilde det upaatvivlelig have været meget let at komme til Kundskab ved at rette en Forespørgsel i saa Henseende til ham, og saalænge dette Middel ikke er forsøgt, finder Mindretallet det urigtigt at paakalbe Thingets Mellemkomst for at erholde de Oplysninger, som man ønsker, men i Øvrigt ikke nærmere har betegnet, og Mindretallet kan derfor ikke for Tiden deltage i dette ligesaa usædvanlige som unødvendige Skridt.

Undertegnede, Octavius Hansen, har, ligesom Flertallet, i Justitsministerens Skrivelse af 5te Februar d. A. maattet finde en Misfændelse af Folkethingets forfatningsmæssige Stilling med Hensyn til Andragender, som i Henhold til Grundlovens § 63 indbringes til Thinget. Ifølge Grundlovens § 64 kan Thinget „fatte Beslutning“ med Hensyn til saadanne Andragender, men da selvfølgelig enhver saadan Beslutning for at være vel grundet forudsætter, at Thinget enten umiddelbart eller gennem et af samme nedsat Udvalg har erholdt fornøden Oplysning om den Sag, hvorom Beslutning fattes, ligger det formentlig i nævnte Grundlovsparagraf, at Thinget (eller dets Udvalg) kan forlange Administrationens Medvirksomhed til Erhvervelsen af saadan Oplysning, idet det utvivlsomt ikke kan være Grundlovens Mening, at Thinget, for at kunne fatte Beslutning om et Andragende, skal være nødsaget til at ty til Medsættelsen af en parlamentarisk Kommission i Henhold til Grundlovens § 46. At der med Hensyn til Klager over Indgreb fra Administrationens Side i de Borgerne ved Grundloven udtryffeligt tilfikkede Rettigheder, er særlig Anledning for Folkethinget til at fordrø Sagen oplyst og til, naar det derefter viser sig, at Klagerne ere berettigede, at tage Beslutning — derom kan der efter min Mening ikke være Tvivl. Den i Justitsministerens Skrivelse af 5te Februar indeholdte Antydning af, at Folkethinget med Hensyn til saadanne Klager ikke skulde være „Bedkommende“, forstjener derfor bestemt at tilbagevises. Det kan formentlig heller ikke billiges, naar Justitsministeren i sin nævnte Skrivelse har paaberaabt sig sit konstitutionelle Ansvar som Grund til at negte Udvalget de begjærede Oplysninger, al den Stund det ifølge Grundlovens § 69 netop er Folkethinget, hvem det paahviler at afgjøre, om der er Grund til at gjøre saadant Ansvar gjældende, medens Thinget heller ikke i denne Henseende (uden at ty til Grundlovens § 46) vil være i Stand til at fatte nogen velgrundet Beslutning, naar Administrationen negter at meddele Oplysninger. — Flertallets Indstilling har imidlertid hverken efter dens Begrundelse eller dens Indhold forekommet mig egnet til lige overfor Justitsministerens Skrivelse af 5te Februar d. A. at hævde Folkethingets grundlovmæssige Stilling med Hensyn til de Andragender, der lovligen indbringes til Thinget, og heller ikke har jeg kunnet finde, at den af Flertallet valgte Fremgangsmaade er formaals-